

השופטים יצטרכו להחליט: האם האיום במעשה סדום הוא „מטבע לשון מקובל“ או עבירה פלילית – ביחוד אם נוסף לכך סכין וכלב

נעור עניל הסכין

„אני בלי סם לא יכול לתפקד ולא יכול לעבוד. אז מישכנתי את השעון וקניתי בקבוק אדולף. רציתי לצאת לעבודה, ומהכסף הייתי משחרר את השעון ומחזיר אותו לנער. אבל עצרו אותי, ולכן השעון נשאר שם עד היום.“ במיוחד התרגו אמורבי כאשר דיבר על האשמה של נסיון למעשה סדום. הוא אמר כי הרבר מגעיל אותו, ומעולם לא היה עולה על דעתו לבצע מעשה כזה. „אני מצטער שהוצאתי ליכלוך כזה מהפה שלי“, אמר.

אלה מילים יומיומיות! כולם אמרים זאת, לא רק בבתי סוהר, גם במקומות טובים והגונים שומעים מילים כאלה. אבל אף אחד לא מתכוון לזה. זה סתם מטבע-לשון! אמורבי הכחיש כי פגע במתלונן כסכין. „אם יש לו שריטה, זה אולי מפני שכאשר קפץ מהחלון בבוקר, הוא נשרט מהעץ. אני לא נגעתי בו כסכין“ הצהיר.

וירידו החייל דויד, שהגיעו לדירה. הנער התלונן באונוי רמי על גניבת שעונו, ורמי הבטיח לעזור לו. הוא הזמין את הנער לעלות איתו לדירה, כדי שהוא יחזיר לו את השעון. השלושה חזרו לדירתו של אמורבי ופגשו אותו שם.

מילים יומיומיות

רעת שהותו של אמורבי ככלא. עזובה אשתו את דירתם המשותפת ועברה להתגורר אצל הוריה. הדירה עמדה עוזבה ופרצו לתוכה פעמיים. 200 דולר.

לספר אותי אבל אמרתי לו שזה לא כדאי, כי אין מים בדירה ולא אוכל להתקלח אחרי התיספורת. נזכרתי שלמחרת אני צריך לקום מוקדם כדי לדרך כמה עניינים בעירייה, וביקשתי ממנו את השעון שלו. פחרתי שמכיוון שאני לבד בבית, לא אוכל לקום בזמן, ואחרי לעירייה. כהתחלה הוא לא התנגד ונתן לי את השעון, אבל אחרי כך הוא כנראה התחרט, וביקש את השעון בחזרה. אמרתי לו שאחזיר לו את השעון בעוד יומיים, ולא רציתי לתת לו אותו. הוא אמר שהשעון שווה 200 דולר.

כחיים לא יכול להיות שאני אניד לנער להתפשט ואחשוב על זה כרצינות! אני שונא דברים כאלה. אני רואה בבית הסוהר איך מסתכלים על אחד כזה, יורקים עליו ובוזים לו, זה הרי מגעיל את הנשמה. ואני, בחיים לא יעלה על דעתי דבר כזה! אמר חיים אמורבי (35), בעדותו בבית המישפט. הוא נאשם, יחד עם חברו הצעיר רחמים (רמי) גרסיה (22), בניסיון לעשות מעשה סדום בנער בן 17, כן השכונה.



נאשמים גרסיה ואמורבי לשכב עם חייל!

והוא חזר על גירסתו כי לא התכוון לנגוב את השעון ולא חשב אפילו על מעשים מגונים בנער. תוך כדי חקירה התברר, כי בעת מעצרו צעק אמורבי לעבר חברו רמי: „אין פלא שאשתך

יחזיר אותם לנער“, אמר אמורבי. אבל התפצים נמצאו אחרי שבועיים ככיתו של רמי. על כל המעשים הללו הגישה התובעת, דבורה חן, כתביאישום נגד

גנבו משם את המקרר ועוד חפצים שונים. רמי, שהוא בן דודו של אמורבי, היה נשוי טרי, ולא היתה לו דירה משלו. כאשר פגש יום אחד את אשתו של

באותו יום גם שתה אמורבי חצי בקבוק של עראק. „אני הידרדרתי לסמים, ואני גם שתיה. כשחזרתי מהכלא לא היתה בבית שלי אפילו מצה. אז ביקשתי בקבוק משכו. עד שהנער הגיע, גמרתי כבר חצי בקבוק. כאשר הוא ביקש את השעון בחזרה, התחילו להיזרק מילים. אולי הייתי מרוגז, אבל לא החזרתי לו את השעון. הגענו כמעט לירי קטטה.

„בדירה היה איתי הכלב של אחי. לפני שהלכתי לבית הסוהר הייתי מטפל בו, וכאשר חזרתי לא רציתי להיות לבד בדירה, או ביקשתי מאחי שיתן לי את הכלב. זה כלב חציזאב חצי-דוברמן, אבל הוא לא עושה כלום.

השופטים יעקב מלך, יוסף גולדברג ושרה סירוטה, כי המיקרה קרה בפסח השנה. השתחררתי מכלא באר-שבוע בפסח. אחרי שרציתי שם עונש מאסר של שנה וחצי. אשתי חיכתה לי כשיצאתי, ונסענו יחד לבית הוריה בנתניה. אחרי יומיים חזרתי לבד לדירה שלנו בבתיים. שם פגשתי את רמי, וכאשר הלכנו ברחוב ליד הדירה ראינו את הנער כשהוא מספר משהו. שאלתי את רמי: מה, הוא נהיה ספר? ואו קראתי לנער ואמרתי לו: „מותק! נראה אותך עושה לנו איזו תיספורת!“ שני הנאשמים מכירים את הנער זה שנים רבות, עוד בהיותו ילד בשכונה. לפני שנכנסתי לבית הסוהר הוא היה עושה לי בעיות. היתה חבורה של ילדים. שכל פעם כאשר היו רואים



לבנה גרסיה (בסוודר שחור) בבית המישפט. שתצא החוצה!

הוא היה לא מזיקה. אולי, אם בן-אדם ינסה לתקוף אותי, הכלב ייזק לו. הכלב ישב קרוב לדלת, והנער נכנס לבהלה פיתאומית, ממני או מהכלב, אני לא יודע. שתיתי אומנם, אבל לא עד כדי כך שלא אזכור. „הנער נכנס לבהלה פיתאומית וקפץ מהחלון. הוא לא היה צריך לקפוץ! היתה איזו רחיפה ביריים. אולי איזו מכה. אני לא זוכר פרטי-פרטים, הרגשתי מכה ואולי גם נתתי מכה.“ סיפר הנאשם.

הנער יצא מהדירה בלי שעונו וחזר אחר-הצהריים. הוא פגש את רמי

הנה חיים אמורבי: הנה חיים המסטול רציתי אז לדרוף אחרי ולהרביץ לו. אבל הוא ברח ממני, הוא היה יותר זריז. לא רציתי להגיד דבר לאמו, כי אני מאור אוהב אותה. היא כמו אמא שלי“, הסביר אמורבי.

„מותק! נראה אותך עושה לנו איזו תיספורת!“

עזבה אותך, אתה שוכב הרי גם איתה וגם עם החייל ביחד! התובעת, דבורה חן, החלה לחקור את הנאשמים על יחסיו של רמי עם הגברים. רמי הכחיש זאת ואמר כי החייל הוא כמו אחיו, כי הוא רואג לו מגיל צעיר ועזר לו להתקבל לפנימיה. הם בלתי-נפרדים“, אמר אמורבי. מאחר וגירסות הנאשמים והנער המתלונן רחוקות כל-כך זו מזו, הבטיח עורך-הדין שלנגר להביא את החייל, דויד, כעדי-הגנה מטעמו. מאחר שדויד היה עדי-הראייה היחיד לכל המתרחש, יתכן שהוא יוכל לשפוך אור על האמת.

השניים, על נסיון לעשות בנער מעשה-סדום, ונגד אמורבי על גניבת שעונו של הצעיר באיומים עליו כסכין וככלב.

„זה מגעיל!“

עוד באותו יום, אחרי התיגרה, הלכו שני הנאשמים לביתו של הנער. הם פנו לאמו ונתנו לה בקבוק כושם. „אמרתי לה שאם הוא קיבל מכות, אז זה כאילו היה אחי הקטן.“ אמר אמורבי. הוא הסביר כי לא סיפר לאם דבר על השעון שלקח מבנה, מכיוון שהתבייש.

אמורבי, ביקש ממנה רשות לגור בדירתם ולשמור עליה מפני גנבים ופורצים. „אישרתי לאשתי שרמי יכול לגור בדירה ולשמור עליה, והיה לו מפתח, אבל אני לא זוכר אם הוא ישן בדירה בזמן הזה“, העיד אמורבי. „הם באו עם הנער, דויד, החייל, ישב על המיטה, ורמי שאל למה לקחתי לנער את השעון. הנער קם פיתאום ורצה להוריד את החולצה כדי להתאבק אתי. אמרתי לו שאני לו נוכסר ולא מתאבק. אבל אם אתה מרים עליי יד, תראה שהכלב יקפוץ! על השולחן היתה סכין, אני אין לי שיניים והיתה לי רק פיתה לאכול. הייתי חותך אותה כסכין, חתיכות חתיכות, ואוכל. לכן הסכין היתה על השולחן. היה שם גם בקבוק. „התפתח ויכוח בגלל השעון, ויתכן שאמרתי לו מילה, שאני אזיין אותו בתחת.“ כאן פנה אמורבי ישירות לשופטים, ואמר להם: „אתם יושבים פה, ואתה לא יודעים מה נשמע בחוץ!